

הגמרא דנה באופן מקיף בענייני הפרשת הכהן הגדול מביתו בשבעת הימים שלפני יום הכיפורים וכיצד לומדים זאת מהתורה²⁶.

יש ראייה מבית מדרשו של התנא רבי ישמעאל שניתן ללמוד גזירה שווה גם משתי מילים השונות (בשורש המילה), בכתיבתן²⁷ אך בעלות משמעות ומובן

שאיז הייתה פרישת אהרן ובניו הכהנים מביתם לשבעה ימים - לפני שהתחילו להקריב את הקרבנות ביום השמיני לחנוכת המשכן²⁴ כך גם עלינו לעשות לדורות, שנאמר שם: 'כַּאֲשֶׁר עָשָׂה בַיּוֹם הַזֶּה צִוָּה ה' לַעֲשׂוֹת לְכַפֵּר עֲלֵיכֶם': 'לַעֲשׂוֹת' - אלו מעשי פרה²⁵, 'לְכַפֵּר' - אלו מעשי יום הכיפורים.

נֶפֶךְ-אֶסְתֵּר

הפרה'.
 26 בדף ד עמוד א הגמרא אומרת: 'שבַעַת יָמִים קוֹדֵם יוֹם הַכִּיפּוּרִים מִפְּרִישֵׁין כֶּהַן גָּדוֹל מִבֵּיתוֹ לְלִשְׁכַת פְּרָהֲדִין, וְכֶשֶׁם שִׁמְפְּרִישֵׁין כֶּהַן גָּדוֹל כֶּךָ מִפְּרִישֵׁין כֶּהַן הַשּׁוֹרֵף אֶת הַפֶּרֶה לְלִשְׁכָה שַׁעַל פְּנֵי הַבִּירָה צְפוּנָה מִזְרַחָה...'.
 27 גזירה שווה היא אחת מהמידות (דרכי

הלימוד) שהתורה נדרשת בהן (נכתב גם 'גזירה שוה' וְאִף מוֹצֵאִים 'גזרה שוה'). כאשר מופיע בתורה ביטוי או מילה דומים בשני עניינים שונים - ניתן ללמוד את הדין שבענין האחד על הדין שצריך להיות בענין השני. העיקרון הראש וראשון בלימוד גזירה שווה קובע: 'אין אדם דן גזירה שווה מעצמו אלא אם כן למדו מרבו ורבו מרבו עד מִשָּׁה רַבְּנּוּ... ' (רש"י במסכת סוכה דף יא עמוד ב, ד"ה 'לא ילפינן'). עיקרון נוסף בגזירה שווה הוא שאין לעקור את הפשט של המילה אותה דנים בגזירה שווה (ראה את הלימוד במסכת יבמות דף כד עמוד א וברש"י ד"ה 'אפיקתיה' שהיוצא מן הכלל הזה הוא בַּיָּבוֹם הַנִּלְמַד עַל הַפְּסוּק 'וְהָיָה הַבְּכוֹר אֲשֶׁר תֵּלַד יָקוּם עַל-שֵׁם אָחִיו הַמֵּת וְלֹא-יִמָּחֶה שְׁמוֹ מִיִּשְׂרָאֵל'. במסכת פְּרִתוֹת דף ה עמוד א מדגישה הגמרא, על ידי דברי אמוראים, ש-'אל תהי גזירה שווה קלה בעיניך! וכך מובא שם: 'א"ר ינאי לעולם אל תהי גזירה שווה קלה בעיניך שהרי פיגול אחד מגופי תורה ולא לימדו

אהרן ובניו הכהנים כשרים לעבודת המשכן. הגמרא גם מבארת מניין לרבי יוחנן ש-'צוה ה' לַעֲשׂוֹת' נדרש על פרה אדומה.

24 בימי המילואים אהרן ובניו היו בעלי הקרבן ומשה היה הכהן היחיד ששימש בכל שבעת ימי המילואים, אהרן שימש רק מהיום השמיני והלאה.

25 הפרה האדומה הראשונה נשרפה על ידי משה רבנו בשני בניסן, יום לאחר הקמת המשכן, כדי לטהר את בני ישראל לקראת הקרבת הפסח. בני ישראל לא נטהרו עד יום זה משום שההזאה המטהרת צריכה להיעשות אל נוכח פני אהל מועד כנאמר בספר במדבר, פרשת חוקת, פרק יט פסוק ד: 'וְלָקַח אֶלְעָזָר הַכֹּהֵן מִדְּמַתָּה בְּאַצְבָּעוֹ וְהִזָּה אֶל-נֹכַח פְּנֵי אֹהֶל-מוֹעֵד מִדְּמַתָּה שֶׁבַע פְּעָמִים' - וזוהי מצווה שניתן לקיימה רק לאחר הקמת המשכן. נאמר במסכת גיטין סוף דף ס עמוד א ותחילת עמוד ב: 'דאמר רבי לוי: שמונה פרשיות נאמרו ביום שהוקם בו המשכן, אלו הן: פרשת כהנים, ופרשת לויים, ופרשת טמאים, ופרשת שילוח טמאים, ופרשת אחרי מות, ופרשת שתויי יין, ופרשת נרות, ופרשת פרה אדומה, ומפרש שם רש"י: 'ופרשת פרה אדומה - לפי שביום המחרת נשרפה הפרה להיות נטהרין לפסחיהן וקודם לכן לא יכלו לעשותה דבעינן והזה אל נכח פני אהל מועד, והכי אמרינן במסכת מגילה ירושלמי: באחד בניסן הוקם המשכן ושני לו נשרפה